

galt. Den ærede Ordfører udtalte, at samtlige tre Strids spørgsmål ikke vare store Spørgsmaal, ja, jeg tror, at den ærede Ordfører var nær ved at karakterisere dem som meget smaa Spørgsmaal; men ikke desto mindre var det umuligt for dette Thing at tage noget Hensyn til det andet Things Duffer om disse Spørgsmaal. Den ærede Ordfører formodede, at der maatte ligge Noget bagved, og gjættede saa paa, at det maatte være Frygten for Parlamentarismen, som naturligvis efter den ærede Ordførers Mening var ganske ubegrundet, eller det kunde være Frygten for, at man ikke vilde respektere Landstingets Rigeberettigelse, men denne Frygt var naturligvis ogsaa ganske ubegrundet. Jeg tror ikke, at den ærede Ordfører, naar han virkelig ønsker Oplysning om Landstingets Betragtning af disse Spørgsmaal, behøver at følge Gjetningernes Vej, thi der foreligger klare og bestemte Udtalelser derom fra Landstingets Side, som maatte kunne give ham al fornøden Oplysning om, hvorfor Landstinget tillægger disse Spørgsmaal den Bigtighed, det gjør. Jeg slutter med at gjentage det, jeg allerede har sagt, at jeg vil ønske, at Mindretallet har set rigtig paa Situationen, saaledes at der i Virkeligheden bagved disse bestemte og stærke Udtryk dog skulde ligge en Beredvillighed til at komme til en Overenskomst. Derksom det ikke er Tilfellet, ja, saa ser jeg ikke rettere, end at dette Thing i Virkeligheden denne Gang gjør det Ord til sit, der har lydt tidligere: Denne Finantslov eller ingen.

Berg: Som det høie Thing vil se, har jeg stillet et lille Endringsforslag under Nr. 19 i Betænkningen — det er det sidste Endringsforslag. Det gaar ud paa, at den begjærede Sum til Undersøgelse af forskjellige Havnesforhold, 15,000 Kr., forhøies med 500 Kr., i sit Indhold altsaa et bekedent Forslag, men i Virkeligheden endnu beskednere i sit Diemed, eftersom det ikke engang er mit Ønske at faae det afstemt eller vedtaget, fordi jeg tror, at det vil blive aldeles overflødig. Min Hensigt med at stille Forslaget er kun for derved at give Leilighed til at faae omtalt Indholdet af et til Rigsdagen indbragt Andragende fra Bestyrelsen af Bornholm, isølge hvilket man ønsker, naar stedlige Forhold skulle undersøges for Bornholms Bedkommende med Hensyn til Beliggenheden af en eventuel Nødhavn, at Undersøgelsen da ogsaa maa strække sig til Bestyrelsen af Bornholm. Jeg nærer ingen Tvivl om, at den ærede Indenrigsminister, naar han faar Ordet angaaende denne Sag, vil love, at det skal ske, og saa er Hensigten med Forslaget forsaavidt opnaaet. Jeg vil indrømme, at selve dette Spørgsmaal maatte kan trænge til en yderligere Forklaring. Sagen er ingenlunde uvigtig for Befolkningen af Østersøen; men den yderligere Forklaring vil jeg hellere overlade til et Medlem her

i Salen, som er næiere kjendt med Forholdene, nemlig det ærede Medlem (Blem), som har indbragt Andragendet.

Hansen (Svendborg Amts 2den Valgfreds): Jeg skal begynde med en lille Henvendelse til det ærede Medlem for Helsingør (Thomsen). Det forundrede mig at høre, at han henviste til det engelske Underhus, der altid tillod Krigsbestyrelsen at bestemme Størrelsen osv. af de Krigsskibe, som man ønskede. I England hersker jo nemlig, som bekendt, Parlamentarismen, hvilket altsaa vil sige, at Ministeriet altid staaer med Flertallets Tillid i Underhuset. Derksom det ærede Medlem vilde virke hen til, at vi kunde opnaa noget Lignende her, tillands, at vi stod med et Ministerium, der havde Flertallets Tillid, saa vilde vi heller ikke — det kan ikke forudses ialtfald — hvad Thinget saa kunde beslutte sig til; men saa længe vi staa overfor et Ministerium, der har, om jeg saa maa udtrykke mig, den mindst mulige Tillid, politisk talt, i Thinget, mener jeg, at en Henviisning til det engelske Underhus ikke passer her. Den Udtalelse, vi hørte nys fra den ærede Førsteminister, forundrede mig ikke saa ganske lidt. Den Finantslov, vi vedtog her i Thinget, var i alle Maader rigelig, ja, saa rigelig, at det neppe vil feile, at vi hos mange af Landets Bølgere vilde faae Brevidelser for, at den var for rigelig. Den har nu været ovre i det andet Thing, og der blev der opsørt paa den de sædvanlige Stridspunkter, som den høie Regjering maatte sige sig selv ikke vilde blive vedtagne her i dette Thing. Regjeringen har overværet disse Forhandlinger, deltaget deri uden at yttre et eneste Ord om disse Spørgsmaal, skjøndt den godt maatte vide isorveien, at de ikke vilde blive vedtagne i Folkethinget. Den høie Regjering maatte vide dette forud, og det løb jo ogsaa i enkelte Udtalelser fra den ærede Førsteminister, at han forudsaa, han nærede ingen Tvivl om, at Folkethinget selv efter Jællensubvalget ikke vilde frasalbe den Holbning, som det nu har indtaget, og han nærede ligesaa lidt Tvivl om, at Landstinget vilde gjøre det. Men naar han vidste det forud, vidste han altsaa dette: Ad den Vej er det umuligt for Regjeringen at opnaa nogen Finantslov. Det synes slet ikke at behyære Regjeringen, at den ikke opnaar nogen regelmæssig Finantslov; det synes, som om det er en Sag, der slet ikke vedkommer den. Jaar den en Finantslov, saa er det godt, og faar den det ikke, er det ogsaa godt; den staaer og ser ganske rolig til, at der bliver dannet det „tomme Rum“, som den synes med fuld Ro at styre ud i. Jeg siger, at disse Udtalelser af den ærede Førsteminister har forundret mig, thi jeg troede, at den ærede Minister, saavel som Ministeriet i det Hele, havde den Formening, at Folkethinget dog nok tilsidt gav efter, at, naar Sagen kom her til os paany, og vi faae, at Landstinget ikke vilde give efter, skulde dog